

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1131/2020
02.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији су пуномоћници Горан Стаменић, Милан Јовановић и Милош Корићанин, адвокати из ..., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова РС, Полицијске управе у Смедереву, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1286/19 од 15.05.2019. године, у седници одржаној 02.07.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1286/19 од 15.05.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 1286/19 од 15.05.2019. године, тако што **СЕ ОДБИЈА** жалба тужене као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Смедереву П1 126/11 од 30.11.2018. године, у ставу другом, петом и осмом изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву П1 126/11 од 30.11.2018. године, ставом првим, трећим, четвртим, шестим, седмим и деветим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима на име неисплаћене зараде по основу рада у време државних и верских празника, прековременог рада и ноћног рада, исплати појединачно одређене овим ставовима изреке, са законском затезном каматом од доспелости па до исплате, као и да за тужиоце уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Фонду за ПИО и доприносе за здравствено осигурање надлежном Фонду здравственог осигурања, у износу који обрачунају надлежне службе у време обрачуна, на износе увећане зараде одређене у изреци пресуде. Ставом другим, петим и осмим изреке, одбијен је тужбени захтев којим су тужиоци тражили да им тужена на име трошкова превоза за долазак и одлазак са посла, за период од децембра 2007. до децембра 2010. године, исплати износе одређене у изреци. Ставом десетим изреке, обавезана је тужена да сваком од

тужилаца на име трошкова парничног поступка исплати износ од по 11.780,00 динара, те да свим тужиоцима на име трошкова насталих спајањем њихових поступака исплати 384.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1286/19 од 15.05.2019. године, одбијена је жалба тужене као неоснована и потврђена пресуда Основног суда у Смедереву П1 126/11 од 30.11.2018. године, у ставу првом, четвртном, седмом и десетом изреке, а преиначена је првостепена пресуда у другом, петом и осмом ставу изреке, у делу којим је одбијен тужбени захтев за исплату трошкова превоза.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној.

Врховни касациони суд је прихватио предлог тужилаца за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, применом члана 395. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 125/04 ... 111/09), с обзиром на то да постоји различита судска пракса у погледу питања исплате накнаде трошкова превоза за долазак и одлазак са рада, а имајући у виду правни став изражен у одлукама Врховног касационог суда (пресуда Рев2 2599/18 од 23.01.2019. године, Рев2 1603/2019 од 05.09.2019. године), због чега је одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 399. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су полицијски службеници. Тужена није исплаћивала тужиоцима накнаду трошкова превоза, а тужиоци се нису писменим путем обраћали надлежном органу тужене захтевом за признање права на накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са рада. Висина накнаде трошкова за превоз је утврђена на основу налаза вештака економско – финансијске струке за период од децембра 2007. године до децембра 2010. године, према цени месечне претплатне карте у градском превозу, и то за сваког тужиоца појединачно према релацијама од њиховог места рада до места становања.

Код тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је обавезао тужену да тужиоцима исплати накнаду на име трошкова превоза, а другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев са образложењем да право на накнаду трошкова за превоз запосленом припада када за то буду испуњени прописани услови. Право на накнаду трошкова за превоз се може остварити на основу захтева запосленог поднетог функционеру који руководи државним органом, сагласно члану 140. Закона о државним службеницима. Како се тужиоци нису писменим путем обраћали надлежном органу тужене захтевом за исплату наведених трошкова, и нису покренули управни спор због „хутања администрације“, у ситуацији када им није признато право на накнаду, не могу у парници са успехом да траже исплату трошкова превоза.

Ревизијом тужилаца се основано указује да је другостепени суд погрешно применио материјално право.

Одредбом члана 13. Закона о државним службеницима („Сл. гласник РС“, бр. 79/05 ... 104/09), прописано је да државни службеник има право на плату, накнаду и друга примања према закону којим се уређују плате у државним органима.

Према члану 37. став 1. Закона о платама државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, бр. 62/06 ... 99/10), државни службеник има право на накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада, за време које је провео на службеном путу у земљи и иностранству, за смештај и исхрану док ради и борави на терену и на

накнаду трошкова који су изазвани привременим или трајним премештајем у друго место рада, док је ставом 2. истог члана прописано да услови за накнаду трошкова, њихова висина и начин на који се остварују прописују се Уредбом Владе.

Чланом 2. став 1. тачка 1. Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника („Сл. гласник РС“, бр. 98/07), прописано је да се државном службенику и намештенику надокнађују трошкови превоза за долазак на рад и одлазак са рада, док је висина трошкова регулисана одредбом члана 3. Уредбе, тако што је одређено да се државном службенику и намештенику надокнађују трошкови превоза за долазак на рад и одлазак са рада у висини цене месечне претплатне карте у градском, приградском, односно међуградском саобраћају.

По налажењу Врховног касационог суда, не може се прихватити образложење другостепеног суда у погледу права полицијских службеника на накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са рада. Из цитираних одредаба закона и подзаконских прописа, произлази да тужиоци имају право на накнаду трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада, при чему остваривање овог њиховог права у судском поступку није условљено претходним обраћањем послодавцу. Висина накнаде која припада тужиоцима на име трошкова превоза утврђена је на основу налаза вештака економско – финансијске струке, у висини месечне претплатне карте у градском саобраћају на релацијама од места рада до места становања тужилаца, за спорни период потраживања. Из изнетих разлога је ревизија усвојена, а побијана пресуда преиначена, тако што је жалба тужене одбијена као неоснована и потврђена првостепена пресуда у ставу другом, петом и осмом изреке.

На основу члана 407. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у другом ставу изреке.

Како тужиоци нису определили трошкове ревизијског поступка, то им трошкови нису ни досуђени, у смислу чл. 149. и 150. ЗПП.

Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић